

LARA THOMPSON

EEN
NACHT
IN
NEW
YORK

LITERAIRE
THRILLER

Eén nacht,
twee vrouwen
en de ultieme
wraak

Lara Thompson

Een nacht in
New York

Vertaald door Ineke van Bronswijk

De Fontein

New York City

Wintersolstitium, 21 december 1932

16.45

De eerste schrik over de hoogte was gezakt, maar zodra Frances naar de rand liep, zodra ze haar hoofd over de halfhoge balustrade stak, kwam het gevoel van hysterie terug. Een paar maanden geleden zou ze doodsbang zijn geweest. Op dit moment was ze alleen gefascineerd. Overal om haar heen verrezen wolkenkrabbers als paddenstoelen uit de grond, zodat de huurkazernes aan de voet ervan net kabouterhuisjes leken. Mist kleefde aan de toppen van de hoogste torens. Flarden straatrumoer dreven omhoog – toeterende auto's, luid pratende werkluï onderweg naar huis, swingende bands die aan het inspelen waren in de dure clubs op Broadway.

Ze begreep wel waarom mensen sprongen. Hiervandaan leek de stad te lonken, alsof je niet dood zou vallen op het asfalt, maar midden in het kloppende hart van het leven zelf zou duiken. Ze boog zich naar voren, de duizeligheid werd erger. Je kon ze hiervandaan helemaal niet zien, maar ze stelde zich het warnet van waslijnen in haar vervallen straatje voor, honderden meters in de diepte. Binnenkort zouden ze worden weggehaald, dat was twee weken geleden aangekondigd; ze vroeg zich af waar iedereen dan hun wasgoed moest ophangen.

De wind duwde en trok, dreigde haar met ijsskoude handen over de rand te sleuren. Ze deed een stap naar achteren en wikkelde Stans overjas dichters om zich heen, blij dat ze hem droeg, gerustgesteld door het gevoel dat haar eigen armen de zijne waren. Met haar hoofd opzij, haar kin tegen de ruwe grijze wol, stelde ze

zich voor dat het zijn schouder was. De stof was doortrokken van de geur van zijn Lucky's. Ze zoog de rokerigheid naar binnen, en wenste met elke beverige ademhaling dat ze nog een keer de verse rook kon ruiken, uit de mond van haar broer.

Voor de honderdste keer sinds ze elkaar de belofte hadden gedaan, vroeg ze zich af of zij en Agnes het echt zouden gaan doen, of ze er zelf moedig en slecht genoeg voor was, totdat een plotselinge windvlaag de hoed bijna van haar hoofd rukte. Ze kreeg hem nog net te pakken, en haar verstijfde vingers worstelden met de spelden die bleven vastzitten in haar haar. Eindelijk bevrijd, wapperden haar haren in haar ogen. Tranen vielen. Ze hoopte dat ze zich beter zou voelen als het achter de rug was; ze moest er niet aan denken dat dit gevoel van somberheid altijd aan haar zou blijven kleven. Agnes had haar vreemd aangekeken toen ze opperde dat ze zich later misschien normaler zouden voelen. Ze had in haar lege koffiekopje zitten staren en tegen Frances gezegd dat het daar niet om ging. Toen had ze gezegd dat ze niet wist hoe ze zich zouden voelen, maar dat het sowieso moest gebeuren omdat het de juiste keuze was. Zo was Agnes. Als het moest, dan moest het.

Frances rilde, propte haar vilthoed diep in Stans jaszak, jammer dan van de kreukels, en draaide zich om. De wind suisde in haar oren, en met ingehouden adem liet ze alles heel bewust op zich inwerken. Als dit de eerste en de laatste keer was dat ze haar stad van deze hoogte zou zien, als deze avond alles was, dan moest ze dit uitzicht in haar geheugen prenten. De donkerende skyline leek een eigen leven te hebben, losgeraakt van de hemel en plat gestreken: duizenden verlichte ramen, als lovertjes uitgespreid over het kleed van de nacht.

Agnes riep haar van binnen. Eindelijk. Ze had gezegd dat er een halfuur voor nodig zou zijn. Een kwartier om alles klaar te zetten, een kwartier voor de belichting. Zij was al langer hier. Frances stikte haast van de zenuwen. Hij kon nu elk moment komen.

'Heb je het nog?' riep Agnes opnieuw.

'Ja,' riep Frances terug met een extra lange ááá, voordat de wind ermee aan de haal kon gaan. En toch kwam ze niet in beweging. Nog één laatste blik.

Ze snakte naar een sigaret. Ze knoopte de andere zak van Stans overjas open, stak haar hand erin en grabbelde tevergeefs. Haar trillende vingers streken langs de vochtige voering, losse lucifers en een paar plakkerige stuivers. Eindelijk kreeg ze iets te pakken. Geen sigaret, maar het briefje. Verstijfd van de kou haalde ze het eruit. Wat er ook gebeurde, ze mocht het niet loslaten. Het waren maar een paar regels, maar ze hadden zo lang op de woorden zitten broeden. De juiste toon. De meest overtuigende leugen. Zonder het briefje zou niemand het geloven. Zodra die smeerlap er was, zouden ze hem naar het balkon lokken. Agnes zou hem afleiden, zodat Frances het briefje in zijn zak kon stoppen. En dan zouden ze hem met vereende krachten over de rand duwen.

Van Kansas naar New York City

12 september 1932

18.25

Haar enkels raakten verstrikt in het hoge, verdorde gras. Kleine vliegjes kwamen in wolken omhoog zodra ze werden verstoord. Ze sloeg ernaar met haar hand, maar bleef zelfs niet staan wanneer ze aan haar wangen kleefden en vast kwamen te zitten in haar haar. Wat er ook voor nodig was, hoe ver of snel ze ook moest reizen, ze zou het doen. Het zware koffertje trok aan haar vermoeide arm. Ze had het niet zo vol moeten proppen. Misschien had ze het helemaal niet mee moeten nemen – maar haar hele leven zat erin. Een leven van bijna twintig jaar, opgevouwen in een gebutst koffertje. Meer spullen dan de meeste mensen hier hadden, dankzij Stan en zijn geld. In het oude huis was niets van haar achtergebleven. Haar spullen niet, haar lichaam niet, zelfs haar geest niet – die was al maanden geleden vertrokken, lang voordat ze wegliep. Ze mochten haar herinneringen aan haar houden, meer niet. En haar moeder had de schoenen en de vergeelde foto van Frances in het zo vaak betaste medaillon dat om haar nek hing. Maar verder niets. Dat was genoeg.

Even ging ze langzamer lopen om van arm te wisselen, zodat de rechter rust kon houden totdat de kramp wegzakte. Het voelde heel raar om op haar favoriete moment van de dag te rennen. Meestal was ze rond deze tijd klaar met haar klussen en kon ze op de veranda gaan zitten. Ze zou nu verstelwerk hebben gedaan of een borduurwerkje. Ze was bij de L van het kinderalfabet. Het was een letter die ze graag borduurde, recht omhoog en recht opzij, en dan

boven- en onderaan een mooie krul, als een babytongetje. Niets bijzonders, maar ze had haar mooiste rode garen ervoor bewaard. Daar zou ze hebben gezeten, ze zou met haar tenen de stoel hebben laten schommelen, luisterend naar de vogels, naar hun geroep en gefluit, 'kom thuis' en 'hier ben ik' en 'gevaar', ze zou af en toe haar hoofd hebben opgetild om een nachtvlinder weg te jagen, of om te zien of er vuurvliegjes dansten in het verschroeide gras.

Nooit meer. Nu joeg haar hijgende ademhaling door haar keel, en haar dunne katoenen jurk plakte aan haar rug. Het gebarsten leren handvat van het koffertje voelde glibberig in haar zwetende hand, en het was zo zwaar dat er wel een lijk in leek te zitten, niet alleen haar kleren. Het bloed gonsde in haar oren, totdat er een schot klonk, snerpend luid.

De kogel raakte de oude eik in de hoek van het veld, de boom waar Stan en zij lang geleden hun namen in hadden gekerfd. Droge bast versplinterde. Het was een waarschuwing. Haar vader had niet geprobeerd haar te raken; hij was boos, dat wist ze, en hij miste nooit – als hij had gewild, was ze nu dood geweest. Toch was ze totaal overrompeld. Ze schrok zo dat ze struikelde toen ze weer begon te rennen en er nieuwe tranen over haar schrijnende wangen liepen; ze trokken een spoor door de geïrriteerde strepen van alle tranen die ze eerder al had gehuild.

Ze was te ver weg om te kunnen horen wat haar vader riep, maar ze had wel een idee. Waarschijnlijk riep hij dat ze verdorven was. Dat ze waardeloos was, een leugenaar. Dat ze op moest hoepelen. Alle dingen die hij al duizenden keren tegen haar had geschreeuwd. Ze wist dat haar moeder binnen was, bezig iets schoon te maken, en deed alsof ze niets hoorde. Of misschien was ze wel naar buiten gekomen en stond ze nu op de veranda in hetzelfde smerige schort dat ze elke dag droeg, stilletjes biddend dat Frances terug zou komen. Hoe dan ook, het maakte niet uit. Ze was weg, ging de zon tegemoet, bereikte de top van de heuvel, en rende door de stoffige greppel aan de andere kant van het veld omlaag naar het pad. Zelfs als hij nu wel goed mikte, zou hij haar niet meer kunnen raken.

Haar tenen waren pikzwart – geen groezeligheid die je met een vinger en een beetje spuug weg kunt poetsen, maar vuil waar je eindeloos op moest schrobben. In sommige plooiën zat opgedroogd bloed. Haar nagels hadden rouwrandjes. Tot overmaat van ramp was het bandje van haar linkersandaal gescheurd toen ze struikelde, en ze was voor het station blijven staan om de versleten leren riempjes aan elkaar te knopen. Wat zou Stan wel niet denken als hij haar zag? Niks aan te doen. Ze had geen ander paar. Ze had haar nette kerkschoenen achtergelaten voor haar moeder. Ze hadden dezelfde maat, en haar moeder had haar die schoenen jarenlang elke zondag laten dragen, dus leek het haar wel zo netjes om ze achter te laten. Als een laatste zoenoffer. Bovendien waren ze zwaar. Aan haar voeten, of in haar koffertje, zou ze er alleen maar last van hebben gehad.

Vrouwen stonden te roddelen op het plankier. Ze had gezien dat ze naar haar keken toen ze in de rij stond om een kaartje te kopen. Een van hen had gefluisterd: 'Kijk dáár nou eens!' Frances had nog net gezien dat haar vriendin met haar ogen rolde voordat ze zich omdraaide. Ongetwijfeld wisten ze niet wat ze zagen – hoe ze tijdens het wachten telkens opnieuw haar geld telde, vuil en bebloed, haar jurk onder de grassprietten, smerig haar, behuïld gezicht. Mensen zoals zij reisden niet met de trein. Die bezaten geen rooie cent. In deze contreien had slechts een enkeling genoeg geld om te reizen. Waarschijnlijk dachten ze dat ze een dievegge was.

Ze bleven naar haar kijken. Zij waren waarschijnlijk nooit doodsbang geweest om het weinige geld dat ze hadden kwijt te raken. Dit soort vrouwen had altijd meer. Bekakt en bekrompen, met hun lichtgewicht jasjes en glimmende schoenen, keffend tegen elkaar als nerveuze hondjes. De schele verborg haar mond achter een krant, alsof de inkt haar boosaardigheid kon opzuigen.

Frances streek haar jurk glad en was opgelucht toen ze onder de stof het geld voelde. De paar dollars die ze nog niet had uitgegeven leken te knetteren, flakkerend als gloeidraden die het treinkaartje, weggestopt in de plooiën van haar jurk, verlichtten. Ze was te bang om ze in haar beursje te doen, uit angst dat ze het in haar haast ergens zou laten liggen. Stan had haar een klein beetje extra

gestuurd zodat ze onderweg iets te eten kon kopen. Ze had geen idee hoeveel schoenen kostten in New York City, maar als ze onderweg niets at, hoopte ze genoeg te hebben voor een nieuw paar. Hij had geen vragen gesteld toen hij het haar stuurde. Dat hoefde ook niet. Ze had hem een telegram gestuurd, en hij had er direct een teruggestuurd, met maar één woord: 'Ja.' Het enige wat hem verbaasde, was dat ze niet veel eerder was weggelopen.

Toen het pakje was bezorgd, had ze het haar moeder uit handen gerukt en was ze ermee naar boven gerend naar haar kamer, waar ze een stoel tegen de deur had geschoven. Haar moeder had op de deur staan bonzen. Ze hadden al in geen maanden iets van Stan gehoord en snakten naar nieuws, of liever, naar een van de pakketjes die hen in leven hielden. Andere pakjes kregen ze nooit, dus het was duidelijk dat dit van hem was. Ze had sinds de stormloop op de bank niet meer zoveel dollars bij elkaar gezien. Haar vader had geschreeuwd dat alles voorbij was, ze waren ten dode opgeschreven – hun gezin, de stad, de staat, het hele godvergeten land. Zijn wereld was ingestort, en die van hen erbij. Dat was nu jaren geleden, maar net als alle vreselijke dagen leek het gisteren.

Ze veegde met haar teen over het houten plankier, borstelde grassprietten van de zoom van haar jurk en keek weer op de stationsklok. Het was nu een minuut later dan de vorige keer dat ze keek. Afgezien van de vrouwen waren er maar weinig andere reizigers. Het was zo stil dat ze de krekels in het hoge gras voor het station kon horen sjirpen. Had haar vader beseft waar ze naartoe ging? Had hij vermoed wat ze van plan was? Weer keek ze naar de ingang, pulkend aan een gescheurde nagel, en ze probeerde zich voor te stellen wat ze zou doen als hij met het geweer in de aanslag op haar afkwam. Misschien had haar moeder hem inmiddels kunnen kalmeren. Misschien reageerde hij zijn woede op haar af. Frances stopte het schuldgevoel snel weer weg. Had haar moeder haar soms geholpen, die keer dat haar vader haar in de schuur in een hoek had gedreven? Ze had het gezien, dat wist Frances heel zeker. Haar schaduw was zichtbaar geweest voor het raam; in het maanlicht leek haar springerige haar net een stralenkrans. Ze was

blijven staan en ze had het gezien en ze had niets gedaan. Nu was het háár beurt om weg te kijken.

Ze vroeg zich af wat ze moest doen als de trein er eenmaal was. Zou er een trapje zijn bij de deur? Zou iemand haar in de trein helpen? Hoe kon ze weten welk rijtuig ze moest hebben? Tot nu toe was ze nooit verder van huis geweest dan de boerderij van de Elsners in de achterbak van hun pick-up, en tijdens de rit was ze afgeleid geweest door Harry's hand op haar knie en zijn adem in haar oor.

Ze deed haar ogen dicht en probeerde zich precies te herinneren hoe het had gevoeld. Indirect was het Harry's schuld dat ze hier was. Dat eerste grabbelen in het donker. De prikkende wollen deken over haar schoot. De hete schok van zijn vingers op dat tere plekje tussen haar benen. Ze had ja gezegd en toen nee, en toen weer ja. In een roes had ze het beleefd, verhit door het genot en het ondeugende van de hele situatie, bang dat ze betrappt zouden worden, want ze wilde niet dat hij op zou houden, nooit. Zijn hand, ruw van het zware werk, tegen haar huid, zijn vingers die bij haar naar binnen gingen, een scherpe steek en een golf van warmte, een overweldigend tij van extase en vergeten. Erna had hij achteloos zijn hand afgeveegd aan de deken en een kus op haar gloeiende wang gedrukt. Hij had haar 'pop' genoemd, zoals alle jongens in de bioscoop in haar oor fluisterden, en beloofd haar op te komen zoeken. Ze herinnerde zich dat ze op haar rug lag en naar de wolken keek. Wat hij zei interesseerde haar niet. Ze vond hém niet leuk, alleen wat hij met haar had gedaan. Zelfs op dat moment had ze geweten dat ze dit elke dag wilde voelen, telkens weer. Ja. Het was allemaal Harry's schuld.

Haar jurk wapperde in een briesje en ze moest zich bedwingen om niet weer in haar zak te voelen. De stationschef had zijn knechtje al naar buiten gestuurd om de lantaarns aan te steken. Als hij het nu deed, in het laatste zonlicht, kon hij zijn schoenpoetsspullen nog klaarzetten voordat de trein er was. Hij sleepte de ladder achter zich aan, trok sporen in het stof, en bleef bij elke lantaarn staan. Dan klom hij op zijn ladder en opende hij het klepje, en elke keer dat het vlammetje bleef branden glimlachte

hij tevreden. Frances bleef naar hem kijken totdat alle lantaarns brandden, gefascineerd door de onbekende gloed.

Een tyfoonstoot joeg een handvol duiven omhoog. De trein denderde om een bocht in de rails. Ze schrok hevig. Ze had natuurlijk wel eens treinen gezien, als ze toeterend langs de boerderij van de Pattersons raasden, maar nooit van zo dichtbij. Knarsend en piepend kwam hij tot stilstand. Haar rok werd in de lucht geblazen, zodat ze de stof met haar ene hand vast moest houden en het geld in haar zak met de andere. Twee conducteurs sprongen naar buiten. Ze droegen een stijve zwarte pet, net als politiemannen, en hun laarzen glommen in het lamplicht. De dichtstbijzijnde bekeek haar van top tot teen, fronste zijn wenkbrauwen en wenkte haar naar zich toe, terwijl hij met zijn ene oog de klok in de gaten hield.

‘Waarheen, Miss? Heb je een kaartje?’ vroeg hij op weifelende toon.

Zijn gezicht was pokdalig, een overblijfsel van een vroegere ziekte, en toch was hij best knap. Niet veel ouder dan zij. Ze wapperde de stoom voor haar gezicht weg, een kort moment afgeleid door de obscene fantasie van zijn tong in haar mond, en glimlachte. Hoewel de trein stilstond, bleef de locomotief schudden en zuchten, trillend op zijn grote wielen alsof hij op adem moest komen. Het maakte haar nerveus.

‘Ja. Hier is het.’ Haar stem klonk verkeerd, zachter dan in haar hoofd.

Ze rommelde in haar zakken, bang dat het nu op het laatste moment nog mis zou gaan. Maar daar was het. Dun en zacht, de inkt nog vers. De conducteur pakte het van haar aan. Ze hoefde zich niet langer dan een seconde zorgen te maken, want hij knikte snel, pakte haar koffertje en deed een stap opzij zodat ze kon instappen. Hij sprong achter haar aan, trok de deur met een luide knal dicht en zwaaide met een vlag naar de machinist. Bijna onmiddellijk, met een langgerekte kreun, kwam de trein weer in beweging, ratelend en puffend. Frances greep naar haar keel. Ze had geen seconde de tijd gehad om na te denken over wat ze deed, laat staan om zich te bedenken. Ze viel bijna toen de trein vaart meerderde. De conducteur pakte haar elleboog en glimlachte.

‘Wees maar niet bang, Miss. Drie dagen is lang genoeg om eraan te wennen voordat we in New York zijn.’

‘Bedankt,’ zei ze. Ze hervond haar evenwicht en streek haar jurk glad.

De conducteur knikte en boog zich opzij om naar de achterkant van de trein te wijzen. ‘De derde klas is die kant op. Je loopt door totdat je bij de restauratiewagen bent, en dan nog een eindje verder, totdat je erlangs bent. Er zijn geen gereserveerde plaatsen in de derde klas, dus je kunt gaan zitten waar je wilt.’

‘Bedankt,’ zei ze nog een keer.

Hij tikte tegen zijn pet en liep weg. Hij had ongetwijfeld begrepen dat ze een domme boerentrien was die nog nooit had gereisd.

De trein wiegde alarmerend heen en weer. Frances greep zich vast aan een stang naast de deur. Het koper glom, maar het houten interieur was ruw, met kieren tussen de planken en een versleten loper. De conducteur had het raam open laten staan vanwege de hitte en ze voelde een onbedwingbaar verlangen om haar hoofd naar buiten te steken. Ze had het een stel jongens een keer zien doen, toen er in de verte een trein langs het verdorde graanveld van de Pattersons was gereden. De locomotief had gefloten, en toen ze de zoen verbrak, had ze de jongens naar buiten zien hangen, zwaaiend met hun pet en vrolijk lachend naar elkaar. Het leek haar leuk.

Ze legde haar handen op het houten kozijn, glad gesleten door al die andere handen, en voelde het glas trillen. Buiten verdween het enige land dat ze ooit had gekend uit het zicht. Voorzichtig boog ze zich naar voren. Eerst blies de harde wind haar terug, maar toen zakte de hoge vaart terug naar een gestaag, ritmisch tempo. Ze haalde diep adem om het niet benauwd te krijgen in de stoom en stak haar hoofd naar buiten.

Ze vloog! De wind blies om haar hoofd, haar losse haren wapperden naar achteren als een goudkleurige vlag. Ze deed haar ogen open, knipperde in de krachtige luchtstroom. De zon hing nog vlak boven de horizon, maar kon elk moment ondergaan. Het stralende licht legde een bedrieglijk hoopvolle glans over de kale velden en verdorde maïs. Leugenaar, dacht Frances. Hoop was verschrompeld aan de stelen, tot stof geworden, net als de grond,

hoop was verdwenen van de borden op de tafels en uit de eens gevulde zakken. Hoop was vervlogen uit handdrukken en glimlachjes, totdat ook zij uiteindelijk elke hoop had verloren, die dag dat ze zittend in de schuur de baby – zo volmaakt, afgezien van het stilstaande hartje – in haar armen had gehouden en haar vader haar had gevonden, de baby uit haar armen had getrokken en hem had begraven. Hoop was hier weggevlucht, net als zij, maar nu voelde ze weer een piepklein sprankje, een zaadje dat boemelend over de rails misschien tot bloei kon komen.

Eerste druk december 2022

Oorspronkelijke titel *One Night, New York*

Oorspronkelijke uitgever Virago, een imprint van Little, Brown Book Group Ltd, Londen

Copyright © Lara Thompson 2020

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Ineke van Bronswijk

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Alamy / AKG-Images

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 5318 1

ISBN e-book 978 90 261 5319 8

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.